

Yazar: Nizamettin Önegel

Neden kırmızı elleriniz?

Bir yaradır kanar hani…
Durmaz, hep kanar ya!
Bilirsin işte gözyapları kırmızıya boyanmıştır bu coğrafyada.
Ve ben yumuşak koltuğumda…

Kirletilmiş kavramların ağırlığında titrek bir dua yükseliyorken
en derinlerden

Bir görüntü beliriyor önümdeki kutudan.

Bir gemi yürütülüyor

gönümüzden gönüllere ve bir
görüntüye kilitleniveriyordu bakışlarım.

Tek kareye sığmıyıp, **namaz** kılanlarla **ayin** yapanlar.

Amaç birliğin de duygular yoğun, heyecan dorukta…

Ne çok istemiştim oralarda olabilmeyi, teneffüs edebilmeyi
iklimini kardepliğin…

Hani her şey “Rıza-i Yâhi” içindi ya bundan geri
mi durulurdu!

Kolayın seçip dua göndermiştim ulaşamadığım
yakınlara…

Gemileri yürütenlerse kardeşlerine kopmuşlardı kallepliği
bile bile…

Ve yüreklerini karpunlara siper eden bahitler vardı. Hainliğe
bahitlik yapacak behitler vardı…

Elinde sopasıyla sakalı ağırmış birisini gördüm aldığım
yaraya rağmen karpı koyuyordu eli silahlıya.

Son nefesinde, “sizden korkmuyorum” diyordu
belki… “sizden korksaydım sizin gibi olurum”
vakarında.

Ve ben yumuşak koltuğumda…

Belleklerde bir soru beliriyordu kemirircesine; “bu
güçsüzük bu korkaklık nereden buldu”
diye…

Küçcük bir çocuktan dayak yiyen bir
delikanlı gördü bu gözler ve annesinin attığı
fırçay duydu kulaklar, yazıklar olsun diyordu “dayak
yediğinin boyundan utan bari…”

Ýpte bir dayađýn ertesinde sessizliđe gömülen seslerimizi en çok da g&amsýz “esmer dostlara(!)” hediye edelim olmaz mý? Ýsminiz Müslüman olmuþ yeter mi sanýrsýnýz?

Kafanýzy kaldýryp þatafattan, dinlemeyi becerebilerseniz size diyeceklerimiz var;

Sahi nerelerdesiniz?

Geçiyoruz, çünkü akýllary dumura uđramýplara sorulacak bir soru deđildi benimkisi…

Ve “içimizdeki beyinsizler yüzünden bizleri de helak etme Ya Rab!” yakaryplary…

Bir mektup düpüyordu ajanslara, gemideki bir babaya yazýlan ve cebine konan;

“Git” diyordu mektupta bir kýz çocuđu;

“Sana yazacađým yüzlerce cümle var ama kelimelerim düđümleniyor… Korkuyorum baba!. Kardeplerimin gözlerindeki hüznü annemin yüzündeki endipeyi gördükçe korkuyorum. Ama seni sonunda kaybetmek de olsa git baba... Bir yetimin gülümsemi için bir annenin duasý için git baba... Geriye bir tek adýn da dönse git... Senin kýzyn olmak çok ama çok güzel baba…"

Ýpte böyle ey zalim! Bu yürek yýkýlýr mý sanýrsýn?

Böyle bir yüređe iþleyen silahýn da var mýdýr? Heyhat!

Kim bilir; “iþte gidiyorum yavrum, þunu bil ki senin baban olmak da çok güzel” demiptir mektubun muhatabý…

Siz dönüpü olmayan bir yola çýktýnýz mý hiç? Bir daha dönmeyeceđinizi düpünerek sarýldýnýz mý yavrunuza, annenize, babanýza?

O halde sarýlýn sýmsýký… Gittiđiniz her yerden dönmemeye düpüncesiyle…

Hiç olmazsa bu aný yapayýn dönmeyenlerin hatýryna…

Hani Ýbrahim’e su tapýyan karýnca, hani hiç olmazsa yolunda ölürüm kararlýlýđý…

Ýpte öyle bir gemi vardý… Gemi ki Ýbrahimlerin yolunda, gemi ki mazlumun yanýnda.

Ve bir yürek fethi bu, hiç bitmeyecek…

“Evi yýkýlasýlar”ýn evleri yýkmaya devam ettiklerini görüyorum.

Bir vahþet fotođrafýndan hainlerin sevinç çýđlýklary

týrmalýyor kulađýmý.

Kupkusuz yabancý deđil bu sesler ve ben susuyorum.

Çok yakýnlardan bir kýz çocuđu soruyor sorunun en can alýcýsýný;

“Neden kýrmýzý elleriniz?”

Bu haberin geldigi yer: Bingöl Medya:

<http://www.bingolmedya.com>

Bu haber için adres:

[http://www.bingolmedya.com/modules.php?name=Kose_Yazilari&op=vi
ewarticle&artid=137](http://www.bingolmedya.com/modules.php?name=Kose_Yazilari&op=vi
ewarticle&artid=137)